

1176

Divuit

(ALDC, VIII, 1963. *Divuit*)

El cardinal que expressa “disset més un” (*DIEC*) presenta diverses variants segons els dialectes. L'ètim llatí és *DECEM ET OCTO* que, en una primera etapa evolutiva, va donar *desevuit*, en cat. ant., vii avui en ross. (a més de *disevuit* 1, 5, 8, 13, per encreuament amb *divuit* i *disset*), que, per pèrdua de [z] intervocàlica (cf. cat. ant. *deembre* ‘desembre’), *deevuit*, es va canviar en *devuit* (var. *devu*[t] 137, amb dental palatalitzada; *deg*[‘uj]t 129, amb l’equivalència acústica B = G; veg. Veny 1989 a), per simplificació del hiat, o en *divuit* (var. *diuit* 148; *divui*[t] 105, 110). L’antic *deevuit* (*deevit*) hauria generat el tancament de la segona e (**deivuit*), reduït a *diuit* (*dívuit* 147, 149-151, 153, 158, 176, 186 o, més rarament, *diuit* 148).

A més de *dieciotxo* 100, manlleu al castellà-aragonès, queden unes var. particulars, *dixxivuit* 87, *dexigüeit* 94, amb diftongació de tipus arag., pel que fa als dos mots, i amb equivalència acústica pel que fa al segon cas. Des d’una perspectiva geolingüística i cronològica, destaquem la forta fidelitat al mot originari, *desevuit*, del ross., i, menys, del bal., pel que fa a la vocal inicial (*devuit*). Formes a comparar amb els mapes 1175 i 1177. Són mots normatius *divuit*, des del *DOrt*, 1917; *devuit*, des del *DIEC*₁, 1995; *dihuit*, des del *DIEC*₂, 2007.

